

ROBERTO, VALENCIANISTA DEL BARÇA

«Al València, li convenia la segona»

Tendre, molt tendre, Roberto, ex-davancer del València i ara nouvingut al Barça, té les coses esportivament clares. Sabia on volia jugar i sap, també, la solució d'alguns mals que pateix el seu anterior club, ara en segona.

A. Maresma

Els periodistes fan cua. L'entrenament s'ha acabat. Ara és l'hora de les dutxes fredes i intenses que posen el cos a to. Alguns es fan massatges. Mentrestant, el conserge llegeix la llista dels jugadors que aniran a Huelva a jugar el Colombino contra el Manchester City. Venables ha de fer una conferència de premsa. Durant la seva estada al Camp Nou, sembla que el mister ha perdut els seus hàbits anglesos. «Aquest ha après molt de Menotti; de la puntualitat, ni se'n recorda», comenten els col·legues dels mitjans de comunicació.

Roberto és dels últims a eixir dels

vestidors. Tot just fa dotze hores que ha tornat de Betxí, a la Plana Baixa. Dissabte va morir el seu pare. No li van dir res fins que el seu equip, el Barça, es va proclamar campió del Trofeu de Palma. Ara, torna a entrenar. Tothom li dóna el condol. Accessible, senzill, espera pacient que tots li vagin fent la mateixa pregunta. Ulls tristos i cos en forma.

—A la vida hi ha moments molt difícils. I les persones els superen, unes més aviat que d'altres, segons el caràcter. Tots m'han ajudat molt. Sí, el mister m'ho ha preguntat i li he dit que sí que puc jugar.

El pare representa molt per a tots. És un punt de suport fins que et fas major i tens la teua pròpia força. Han estat moments molts difícils, la vida segueix, tot s'ha de superar.

—*¿Com va això d'estar a Can Barça?*

—La impressió és positiva. ¡¡Està clar!! Durant els cinc anys que he estat en el València, per a mi, des del punt de vista personal, sempre han estat alegries. Després, he agafat una època bastant difícil, però espere que el València tornarà a ser gran.

D'ací poques coses et puc dir, perquè vaig arribar només fa un mes i

«Si jo hagués volgut cobrar el traspàs, ara no jugaria en el Barça.»

—Em porte fenomenal, però és una cosa que ja ve de molts anys. Ací, sempre he estat molt ben relacionat. Ja ho has pogut veure. Ací millor que a València.

—¿Com és això?

—Després d'haver eixit d'allí, no està bé dir-ho, però em pense que no hi ha gent preparada.

—¿I a Barcelona, com a ciutat, t'hi trobés bé?

—Barcelona és molt pareguda a València. Això sempre ho he tingut molt en compte. El clima és semblant, està propet. A mi sempre m'ha agradat Barcelona i la seua gent. Hi estic molt a gust.

D'altra banda, no m'agrada comparar, les comparacions són odioses, no m'agradaria entrar en aquest aspecte. Per a mi, València, com a club i com a ciutat, sempre serà «molt meu». No vull comparar, Barcelona és molt diferent.

—Parlem del València.

—Mira, la crisi del València, la vaig viure molt com a bon valencianista que sóc. Ara, el millor que li podia passar al València era baixar a segona divisió.

Això, ho vaig dir a TV3, i poc faltà al comentarista per caure cap arre, perquè no és normal que un professional ho diga. Jo ho vaig dir de tot cor i em pense que el València d'ara endavant farà coses millors, perquè comença a tenir gent capacitada. Ho torno a repetir, al València, baixar a segona li ha fet molt de bé, i això ho he estat dient durant els cinc anys que he estat en el club. S'estava minant l'equip, s'estaven portant molt malament les coses, la gent que estava en els càrrecs no tenia categoria per estar-hi. Jo ho he sentit molt, però al final m'han donat la raó.

—¿Però, per què dius que ha estat millor baixar a segona?

—Així ha canviat tot. De l'altra manera, estarien encara tots, seguiria la mateixa gent. Estant en segona, han de marxar i han d'entrar unes altres persones que jo ja he tractat i que pense que estan qualificades per estar enfront del club.

—¿De quant va ser el teu traspàs?

—De cent milions i un partit que el Barça ha de fer a València. En total, uns cent trenta milions. El traspàs és una cosa molt desagradable, perquè les persones que ho van portar a València... Bé, està tot passat i oblidat. Aquest tema, no vull agafar-lo, però és veritat que, si Robert, Roberto, s'hagués posat dur i jo hagués volgut cobrar el 15 per cent, el traspàs no

s'hauria fet i no hauria fitxat pel Barça.

Estic content d'estar ací, i aquelles persones que visquen la seua vida, i jo la meua. Està tot totalment oblidat.

—¿El percentatge, se'l va quedar la directiva?

—No en vull parlar.

—¿Tu volies fitxar pel Barça?

—Sí, abans de firmar amb el Barça hi havia altres equips interessats. Jo volia esperar al màxim perquè em feia molta il·lusió venir al Barça.

—L'any passat ja s'havia parlat del teu fitxatge.

—Sí, n'havia sentit a parlar. Ara, gràcies a Deu, tot ha eixit bé.

—Tu, de xicotet, ¿eres del Barça o del València?

—Jo, del València.

—¿Com vas començar a jugar?

—Com qualsevol xaval, al carrer, molt prompte. Als onze anys ja entrenava cada dia amb el meu germà. Després, vaig marxar a Vila-real, vaig estar a totes les categories i als setze anys vaig passar tot un any a tercera divisió. Me'n vaig anar a Castelló, dos anys, allà vaig ser el màxim goleador de l'equip i vam pujar a primera divisió. Més tard, ja vaig firmar pel València.

Jo, als dotze anys, ja em sentia professional del futbol, ja entrenava i vivia per al futbol.

—I l'escola, ¿com anava?

—En aquest aspecte era un desastre, però tenia una obsessió.

—¿La teua família volia que fossis futbolista?

—Sí, en casa no em van posar mai cap problema; a més, tinc molt a agrair al meu germà. Quan ell es va deixar el futbol i jo vaig començar a despuntar, em va agafar i anàvem a entrenar.


Sempre volia que milloràs en tots els aspectes. Avui dia he d'agair-li molt el fet de saber pegar-li a la pilota tant amb la dreta com amb l'esquerra. Tant defense com ataque. Ell té molta culpa de com sóc. M'agafava i no em deixava fins que perdia el defecte que tenia.

—Els de Castelló diuen que sou un poc «rars».

—Són orelluts —somriu—, vaja, són normals, a tot arreu hi ha de tot. Els de Castelló tiren més cap ací, potser perquè se senten discriminats per València, però, sí que és cert que tiren cap a ací dalt.

—¿Tots som el mateix?

—Sí, però jo, de política, no n'entenc. Sóc d'allí i em relacione molt bé ací.



mig; a mesura que vaja passant el temps, hi haurà més coses per contar. Fins ara, bé.

—Però, ¿quines diferències hi trobes?

—Has de pensar que el València tenia 16.000 socis, i el Barça en té 110.000. El camp és totalment diferent. El València, desgraciadament, és un equip de segona i el Barça és de primera. En el Barça aspire al màxim, a tot.

—Veig que amb la premsa et portes molt bé. ¿És normal, o és perquè ets nou aquí?

NOVETATS EN LLIBRES

**MATERIALS
PER A UN TEMPS DE CRISI**

Quaderns d'Alliberament, 11

Articles sobre economia, política, cultura, anàlisi d'experiències, crítica de llibres: una reflexió múltiple i diversa.

EDICIONS DE LA MAGRANA

LA BÍBLIA VALENCIANA

Rafael Tasis
«La Unitat» núm. 106

La primera novel·la negra catalana.

EDITORIAL TRES I QUATRE

L'ASSALT AL JARDÍ

Miquel de Renzi
Col·lecció Gregal Poesia

GREGAL LLIBRES

**ÉS MOLT SENZILL,
DIGUEU-LI CATALUNYIA**

Josep Guia
3a edició

L'autor, un català del sud, com ell s'anomena, diu les coses pel seu nom, i ens fa una proposta que trenca amb el vell catalanisme regionalista.

EL LLAMP

**LAODAMIA I ALTRES
CONTES**

Josep Lozano
Col·lecció la Unitat, núm. 109

Històries fantàstiques amb la prosa exquisida de l'autor de *Crim de Germania*.

EDITORIAL TRES I QUATRE

**CATALUNYA LIGHT ...?
ELS ESPANYOLS NO SÓN
CATALANS**

Francesc Ferrer i Gironés.
Col·lecció La Rella.

Distribuidor exclusiu a Catalunya del Sud. Sendra.

EL LLAMP

ELS MARGES, 34

Revista de llengua i literatura dirigida per Joaquim Molas.

**CURIAL EDICIONS
CATALANES, S. A.**

MACA ÉS LA JOVENTUT

Hermann Hesse
Traducció de Josep Murgades.
Col·lecció «L'odissea», núm. 10.

L'amor adolescent, evocat amb enyorança, en un ambient romàntic.

EDITORIAL EMPÛRIES

**DICCIONARI JURÍDIC
CATALÀ**

Un volum de 14x21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

**ELS SUDARIS NO
TENEN BUTXAQUES**

Horace McCoy.
Seleccions de la Cua de Palla, 60.
192 pàgs.

Una autèntica obra mestra d'Horace McCoy, l'autor de *Oi que maten els cavalls?*

EDICIONS 62

—¿El teu lloc al Barça, el tens segur?

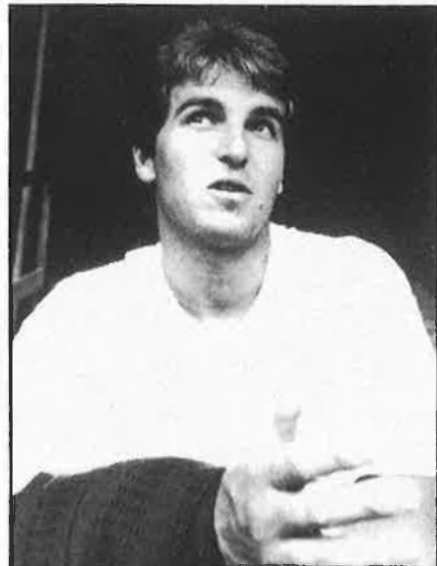
—En cap moment no em veig titular en aquest equip; pense que tots els jugadors tenen una gran categoria i tots poden jugar. Hi ha molta competència en totes les línies. S'ha de treballar molt per poder ser titular.

—És dur.

—Sí, molt.

—¿Estàs nerviós?

—Nerviós, no, però sí que penses que vols donar la talla. Fer-ho bé.



DOMÈNEC UMBERT

«Els de Castelló tirem més cap a Barcelona».

—De moment, vas a Huelva i, prompte, a Albània.

—A Albània, no ho sé, encara no he vist la llista, potser ni hi vaja.

—Això de la llista també deu ser cruel.

—Tots volem jugar i estàs a l'espera que el mister et diga la llista. Uns tenen més sort i, d'altres, no.

—La continuïtat de Schuster et condiciona.

—Jo no vinc a ocupar la plaça de ningú, i menys la de Schuster. Som jugadors diferents i, a més, jo sóc espanyol i ell estranger.

Als dotze anys volia ser jugador professional, ara ho és. Quan siga gran no vol ser entrenador. «Si de cas, entrenador de xiquets en el poble, però no de professionals. No seria de primera línia, entrenar potser sí, però viatjar, no». Quan es casi l'any vinent ho farà a València. «A l'estiu, i a la Verge». Una i una altra volta torna a parlar de València i el seu València, té les coses clares, les diu, però discretament, i insisteix. «Espere que el València tornarà a ser dels grans, perquè m'emportaria una alegria, qui sap si no tornaré al València el dia de demà». Fill de Betxi, francament tendre. □

**LLIBRERIA
TRES I QUATRE**

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València